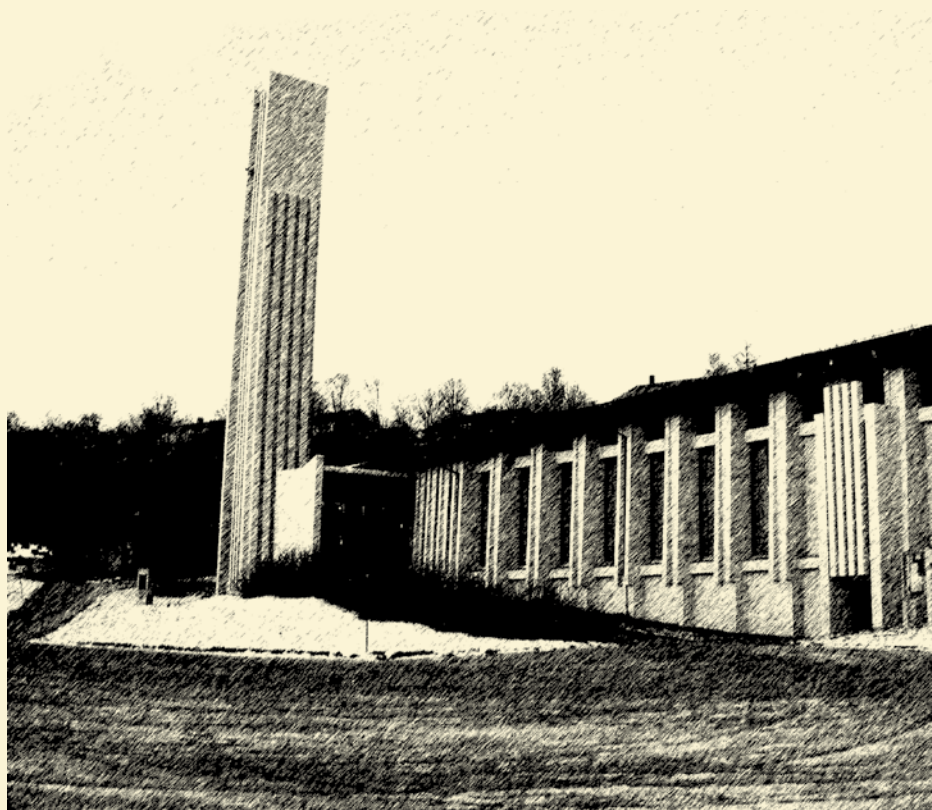

Misjonshistorie fra Hamarøy

fra 1862 til 2012

Det Norske
Misjonsselskap

BROBYGGER I ORD OG HANDLING

*Kjære Hamarøy Menighet!
Hjertelig til lykke med misjonsjubileet!*

150 år med organisert misjonsengasjement står det stor respekt av. Jeg har vært generalsekretær i NMS og har vært med på mange jubileer. Det er alltid like tankevekkende og imponerende- hvordan ”misjonsilden” fatet i norske bygder og byer. Viljen til å dele den største gaven vi har fått, evangeliet om Jesus Kristus, ble nær og virkelig gjennom foreningenes arbeid og gjennom utsendelse av norske misjonærer til det en den gangen kalte ”misjonsmark”. Mye har forandret seg og misjonsbevegelsen har båret frukt, slik at vi i dag står sammen med kirker og medkristne i ”alle land” og deler evangeliet ”alle steder” i et uoversiktlig og mangfoldig fellesskap.

Jeg skulle gjerne vært med dere den 24.juni, men jeg har dessverre andre oppgaver den søndagen.

Med vennlig misjonshilsen,

Tor B. Jørgensen
Biskop i Sør-Hålogaland

Gratulerer!

Det er en glede for meg som dagens ordfører å ønske Hamarøy misjonsforening til lykke med sitt 150-årsjubileum. Jubileet er rett ut sagt imponerende. Ikke noe annet organisert foreningsliv i Hamarøy kan oppvise maken!

Etter min mening er misjonsforeningene og deres samfunnsbetydning sterkt undervurdert. Ett er kjernevirksomheten, forkynnelsen av evangeliet. Et annet, og kanskje like viktig, er den betydningen misjonsforeningene har hatt for utviklingen av demokrati, bolyst og folkehelse, nær sagt på hvert et nes landet over.

Som kvinnebevegelse har misjonsforeningene hatt særlig stor betydning. Slik også i Hamarøy. Gjennom sin aktive deltakelse i misjonsforeningene har mange kvinner, ikke minst enker og eldre kvinner, hatt en viktig arena for samhold, praktisk arbeid og fellesskap. Kanskje også for utvikling av ledelse og medbestemmelse på egne premisser.

I det ytre kan det se ut som om misjonsforeningene etter hvert har utspilt sin rolle. Men jeg tror ikke det. Det vil overraske meg mye om det ikke etter hvert blir en renessanse for denne typen uegennyttig solidaritetsarbeid. I jubileumsåret for Hamarøy misjonsforening våger jeg den påstanden at misjonsforeningsarbeidet fortsatt er noe av det mest moderne organisasjonsarbeidet vi har. Stikkordene er nærhet, folk-til-folk-engasjement og et sterkt blick for hele menneskets behov, det materielle så vel som det åndelige. I en tid hvor verden blir stadig mindre og de store utfordringene blir stadig større, trenger vi arenaer der vi kommer nær og utfordres av det vi ser.

Jeg ønsker Hamarøy misjonsforening og dens medlemmer alt godt i jubileumsåret og lykke til med de neste 150!

Rolf Steffensen
Ordfører i Hamarøy

Fra 1862 til 2012

Misjonshistorie fra Hamarøy

Begynnelsen

Da Hamarøy missionsforening ble stiftet 10. august 1862, var det den første organiserte forening man kjenner til her i bygda. Og det var presten, Bernt Fredrik Hansen, som sto i spissen.

I perioden 1842-1889 ble det stiftet i alt 95 misjonsforeninger for Det Norske Misjonsselskap i Tromsø stift, som omfattet hele Nord-Norge. I de aller fleste tilfellene var det prestene som tok initiativet.

Kirkehistorien nevner biskop Kierchow i Tromsø som misjonens første store talsmann blant geistligheten her nord. Han var en varm tilhenger av Hans Nilsen Hauge, og så betydningen av det kristne lekfolks aktivitet i menighetslivet og misjonsarbeidet. Derfor sendte han i 1845 et hyrdebrev til alle prestene i det vide Tromsø stift og la dem alvorlig på hjertet å ta opp arbeide for misjonen i sine respektive prestegjeld.

(Kilde: Olav Karlsen: Grotid i nord. Av Nord-Norges misjonshistorie de siste 100 år.)

Det er tydelig at dette engasjementet smittet og skapte det vi kan kalle en misjonsbølge i landsdelen, der menighetsliv og misjonsliv smeltet sammen til ”gjensidig berikelse og velsignelse”, så også i Hamarøy.

Både møteprotokoll og regnskapsprotokoll er funnet, og disse gir verdifull og interessant informasjon om hvordan alt gikk til.

I 1962 feiret Mellombygdens misjonsforening 100 år, og vi siterer daværende sokneprest Volrath Bugge i Hamarøy menighetsblad:

Den 10. august 1862 sammenkalte daværende sokneprest Bernt Fredrik Hansen som var prest i Hamarøy i tiden 1857-1865, til et møte i salen i borgstua på prestegården. For ”flere av menigheten” la han fram tanken om å stifte en forening på Hamarøy som kunne arbeide for Guds rikes fremme

blant hedningene.

En ble enig om å starte Hammerø missionsforening og at en skulle slutte seg til Det Norske Misjonsselskap og gjøre en henvendelse til ”kretsbestyrelsen i Tromsø”. Det ble også gjort vedtak om å abonnere på Norsk Misjonstidende som skulle sirkulere blant medlemmene til gjennomlesning.

Den 7. juni 1863, etter endt gudstjeneste, kom medlemmene sammen etter innbydelse fra soknepresten til et møte i Hamarøy kirke. En ble enig om å velge et styre innen foreningen. Disse ble valgt: Sokneprest Hansen, handelsmann Walsøe og Peder Christensen Tandø.

Da sokneprest Hansen sluttet som prest i Hamarøy, ble hans ettermann, sokneprest F. Fladmark, valgt til styremedlem i hans sted. Han har med usedvanlig vakker håndskrift nedtegnet referat fra de første møtene. I den første tiden ble foreningsmøtene holdt i kirken om søndagene etter gudstjenesten, eller ute på kirkebakken hvis været var godt.

Meget tidlig har foreningen her på Hamarøy hatt kontakt med andre foreninger gjennom kretsmøter. I arkivet finnes program for kretsmøtet i Vågan 7.-10. juli 1863, et knapt år etter foreningens stiftelse. Til misjonsselskapets generalforsamling i Tromsø i 1870 møtte som utsending fra Hamarøy lærer Elisæus Pedersen. Det var første gang noen fra Hamarøy var representert ved en generalforsamling.

På Helligtrekongersøndagen ble det gjerne holdt et større misjonsmøte, forteller referatene. Da var det samlet mye folk til kirken så sant været tillot det.

I et senere nr. av Menighetsbladet har Arne Egerdal fortalt litt mer fra de gamle protokollene. Vi siterer fra nr.7, 1975:

Regnskapet det første år, fra august til desember 1862, viser en inntekt på 3 spesiedaler, 4 ort og 1 skilling.

Hammerø Missionsforening fikk etter hvert mange avleggere, og nå var det kvinnene som var på offensiven. Det vokste fram en rekke misjonsforeninger rundt hele bygda, og det ganske fort etter at den første forening ble stiftet. I mange, mange år var det vanlig at de midler som ble samlet inn, ble sendt misjonen via soknepresten. Regnskapet viser misjonsforeninger på disse steder:

Sandnes, Staumsnes, Rødtang, Karlsøy, Finnøy, Husøy, Skutvik, Ness, Ekra, Haukås, Hansbakk, Egerdal, Hammes, Sørdal, Sommersel, Helland, Vassbotn, Tranøy, Kalvåg, Sørkil, Ulsvåg, Nordkil, Tiltvik og Tysnes.

Sannsynligvis ble ikke disse ”avleggerne” registrert sentralt som egne foreninger. Hammerø Missionsforening ble senere overført til Bodø krets av Det Norske Misjonsselskap, da Tromsø-området ble for stort og uhåndterlig.

Kvinneforeningene kommer

Allerede i 1868 ble Hammerø missionsforening til Prestegården Kvindeforening, senere til Mellombygdens kvinneforening. Og sannsynligvis var de fleste foreningene rundt i hele bygda kvinneforeninger. Her som ellers i landet ble det etter hvert kvinnene som bar foreningsarbeidet videre. På den tid var dette egentlig ganske radikalt og kontroversielt. Vi vet at mange menn så med skepsis på at kvinner gikk til møter, og slik ”forsømte hus og mann og barn”. Men for kvinnene fikk det stor betydning. Med stor iver og dyktighet holdt de møter, arbeidet og samlet inn penger til misjonen, leste misjonsblad og ble opplyst om fjerne land og folk. De tok ansvar, stod på egne ben og bidro betydelig både til misjonsinntekten og misjonsinteressen.

I år 1900 stod kvinneforeningene i NMS for nær 80% av selskapets inntekter. De var selve ryggraden i arbeidet.

Stemmerett

Kvinnenes innsats ble sett. Under 50-årsjubileet for Det Norske Misjonsselskap (NMS) i 1892 var søkningen til gudstjenester og møter så stor at bare de deputerte, som alle var menn, fikk plass. Et stort antall kvinner kunne ikke komme inn. Dette gjorde et sterkt inntrykk på Lars Dahle, daværende sekretær og leder. Han bestemte seg for å gå inn for at kvinner skulle få stemmerett og være valgbare som deputerte. Dette ble så vedtatt av generalforsamlingen i 1904. Slik fikk NMS- kvinnene stemmerett i sin organisasjon 9 år før de fikk alminnelig stemmerett i Norge!

(Kilde: Norsk misjonsleksikon)

Kvinneforeningsliv i Hamarøy

Gjennom hele 1900-tallet var det mange misjons- kvinneforeninger i full virksomhet i bygda vår. De samlet de fleste kvinnene i hver grend. Mange var med i flere, for forskjellige organisasjoner. Sjømannsmisjonen (ytre og indre) hadde mange foreninger, likeså Santalmisjonen, Finnemisjonen og Indremisjonen, men de fleste arbeidet for Det Norske Misjonsselskap. Det er nok svært mange her i bygda som har en mor eller bestemor som var med i en misjonsforening.

I kartoteket for Bodø krets av Det Norske Misjonsselskap finner vi følgende foreninger i Hamarøy, ordnet etter alder:

Mellombygdens kvinneforening	1862-1990
Skutvik kv.for.	1875-1981
Sommersel kv.for. "Håpet"	1878-1985
Nordkil kv.for.	1885-1982
Hamnes kv.for./Vestbygdens kv.for.	1885-1985
Nes kv.for.	1886-1985
Sørkil kv.for.	1890-1983
Finnøy kv.for	1890-1984
Hamlot og Leirvåg kv.for.	1892-1987
Sandnes kvf. Bøsseforening	1951-1980
"Gjertruds minne", Innhavet	1952-1971
Barnefor. "Solstreif", Hamnes	1962-1969
Kaldvåg fjordens misj.for.	1966-1972
"Barnas misjonsklubb", Røsvik	1975-1982
"De unges misjon" / Misjonsringen	1975-

Jenny Kristiansen var leder i Skutvik misjonsforening i mange år. Foreningen feiret 100-års jubileum i 1975

Det jevne misjonsarbeidet gikk sin gang fra høst til vår. Møtene ble holdt i hjemmene hos medlemmene. For mange var nok dette små pusterom av litt selskapelighet i hverdagen. Det var gjerne salmesang og andakt, opplesning fra et misjonsblad, håndarbeid, bevertning og kollekt.

Av og til kom en tilreisende emissær eller en misjonær på hjemmeopphold på besøk. Da ble det gjerne holdt misjonsfest eller basar, med lysbilder og beretninger fra fjerne land.

Ingrid og Arne Egerdal.
Ingrid ledet i mange år Mellombygdens
kvinneforening. Arne deltok aktivt i meni-
ghets- og misjonsliv i alle år.

Vi tar med et lite gløtt inn i et foreningsmøte i **Hammes kvinneforening** tidlig på 1900-tallet. Slik skriver Astrid Berg Olsen fra Hopøya i Menighetsbladet nr. 6, 1976:

Når mannfolkene var reist til Lofoten ble det mer fart i foreningsarbeidet. Det var et helt strev i de dage å gjøre Lofot-folket ferdige med både mat og klær for hele vinteren. Så når det var over ble det bedre tid til å holde forening.

Det skulle pyntes opp i huset og bakes kaker. Vi barn hjalp til så godt vi kunne og hentet sand i fjæra, for bislag og gulv skulle hvitskures og strøes med einebar, og en einekvast ble lagt på ovnen for at det skulle lukte riktig godt.

Den store kobberkaffekjelen til avdøde Kristine Hildal ble lånt da vår kjel var for liten, og vi pusset den ekstra blank for anledningen.

Vi hadde ikke nok stoler til så mange, men en planke med kvitt laken over ble satt ved den ene langveggen. Alt ble gjort omhyggelig i stand, og vi gledet oss alle til møtet.

Selv om det ikke var vei, bare en liten sti, og de måtte vasse i noe sne, var det ingen som klaget eller ble hjemme av den grunn. Alle var i strålende humør, det var jo vinter, så sneen hørte med.

Daværende formann Katinka Ellingsen som og er hensovet, åpnet møtet med: "Jeg er en seiler på livets hav", og da Rebekka Normann som også for lengst er vandret bort, istemte med sin høie klare stemme, samt de øvrige medlemmer, lød det i mine barneører som et vakkert kor.

Formannen leste fra misjonsbladene og de øvrige gjorde håndarbeid.

Noen barn var med sin mor på kv. foreningene, og de fikk noe å spise under møtet. Jeg fikk lov av mor å by dem brødskiye med gomme på, og det syntes jeg var stor stas.

Møtet ble avsluttet med sang og en liten andakt slik vi også gjør i dag. Så dekket mor til kaffe ved rundbordet hvor det var plass til 8 stykker, og det ble to fulle bord. Når alle var gått hjem, fikk vi barn kaker og litt kaffe i lag med mor.

Selv om det meste var 10-ører og noen 25-ører ble kollekten på kr. 2,75, og det var regnet for en god kollekt i de dage. Ingen gav i den tid av sin overflod. Ved møtets slutt kom Ole Hildal, og han la og sin skjerv i kollektskålen. I stedet for farvel sa han på sin egen lune måte: Bli i freden!

Vi skylder våre foreldre stor takk som banet vei for oss til misjonsarbeidet, men den største takken skal gå til Gud som kan bruke oss i sin tjeneste. Vi ville ha følt oss uendelig fattigere og mer isolerte foruten disse foreningssamværet. Det ser ofte smått og ubetydelig ut det lille vi utrettet, men i tro og tillit til misjonens Herre og med hans velsignelse blir selv den minste gjerning stor.

Nordkil, et kraftsenter i misjonsarbeidet

Misjonsforeningen i Nordkil omkr 1955.

Forran: Andreas Ursin og hans kone Nora. Bak fra venstre Sofie Tiltvik, Sandra Nordkil, Agnete Henriksen, Benny Lundås, Aslaug Skogly, Borghild Nordkil, Hildur Ursin, Margot Vangen, Kristine Tortenås, Anna Vangen

Vi tar også med en bit misjonshistorie fra et annet menighetsblad, nr.3 1997, der Randi Lund forteller:

Også her i Nordkil var det ei misjonsforening eller kvindeforening som de sa. Det var vanlig på de fleste gårdene. Denne foreningen samlet folk fra Tortenås, Skarvik, Nordkil og Nesset. Disse foreningene arbeidet for forskjellige formål. Her i Nordkil var det for Det norske Misjonsselskap. Foreninga var stifta av lærer Nils Olsen en gang i 1880-90-årene. Noe sikkert årstall vet jeg ikke, men vi vet at Konrad Halmøy kom som lærer til kretsen her i 1894 og avløste da Nils Olsen. Altså må foreninga ha kommet til før den tid. Olsen var den første formannen.

Hvem som overtok etter ham, er ikke helt klart, men foreninga hadde sitt sete i Tortenås hos brødrene Martinus og Andreas Jakobsen. Andreas, heile gren-
das onkel, flytta seinere til Nordkil og var formann i lang tid. Ja, han ledet foreninga til han på grunn av alder måtte slutte. Han døde i 1946.

Møtene gikk rundt på gårdene. Julefest med basar kom visst tidlig i gang. Det begynte i Tortenås, men ble og holdt i Skarvika. Etter hvert tok visst Nordkil meir og meir over i og med at Nora, datter til Martinus, blei gift med Andreas Ursin og flytta hit. Andreas Ursin var jo emissær og arbeidet og reiste for Det norske Misjonsselskap i mange år.

Fra en slik julefest i 1927 har jeg et minne jeg husker helt tydelig. Det var i stua i Nergården hos Ursin. Innerst i stua var et langbord med gevinster og loddbøker. Det kosta 10 øre pr. lodd. Vi som nå hører til den eldre årgang, minnes vel at vi stod med noen få 10-øringer i ei svett lita hand. Langs veggene i stua var det lagt benker hvor folk satt tett. I kjøkkenet blei det kokt kaffe som blei servert i den andre stua og ellers hvor det var plass og mulighet. Jeg har tenkt litt på hva det kostet av arbeid og offer å ta en slik tilstelning i en privat heim. De hadde akkurat vaska, pynta og stelt til jul. Så blei det meste endevendt på 3. juledag. Hvem ville ha åpnet heimen sin på denne måten i dag? Det vitner om kjærlichkeit til misjonens sak, men også om kjærlichkeit til naboer og venner. Julefesten med basar var det store høydepunktet i helga for oss unger og for folket ellers på gårdene.

Når jeg husker denne julefesten så tydelig, er det fordi det da hendte meg noe helt spesielt. Vi ungene stod jo tett i tett framfor langbordet med alle de fine gevinstene og "sneik" etter å få stikke handa ned i spannet og trekke opp et lodd. Og så – under over alle under – navnet mitt blei lest opp. Jeg hadde vunnet! Et fint lite skrin av tre, brunmalt og med roser på lokket, blei lagt i hendene mine. Jeg tok det og sprang over golvet til mamma og pappa. Det er nesten så jeg ennå kan kjenne den gleden som jeg da måtte dele med dem. Jeg husker tydelig hvor i stua de satt. Jeg måtte være 5 år da, og det var siste året jeg hadde pappa. Han døde da jeg var 6 år.

Andreas Ursin stod for bygginga av bedehuset i Nordkil, med god deltakelse fra alle i Nordkil og Tortenåsen. Bygdefolket ga tømmer, stilte opp med hest til kjøring og deltok ellers i arbeidet. Alt arbeidet var på frivillig basis. Huset fikk navnet "Elim", og ble innviet i 1929.

Her ble det holdt gudstjenester et par ganger i året, en stor fest hver sommer og julefest med basar 3. juledag. Inntektene gikk til Det Norske Misjonsselskap. Men bedehuset var også åpent for andre kristelige organisasjoner.

Barneforeninger

I tillegg til alle kvinneforeningene, har det også vært barneforeninger flere steder. Vi vet om 3 som arbeidet for Det Norske Misjonsselskap: Bf. "Spiren" i Nordkil m. leder Marta Ursin, bf. "Solstreif" på Hamnes og Buvåg med leder Astrid Normann på 1960-tallet og "Barnas misjonsklubb" i Røsvik med leder Aud Willumsen, (1975-1982).

Aud forteller her :

Den 23.august 1975 ble det holdt et barnemøte på Søskenheimen. Det resulterte i at "Barnas misjonsklubb" i Røsvik ble startet den 8.september.

Møtested var heimen til Aud og Frode Willumsen.

I ei lita stue m/tillegg av kjøkken møtte 22 barn til misjonsklubb med diverse aktiviteter. Vi leste fra ei barneandaktsbok, og vi laget ting som skulle bli gevinster. Misjonsstoff fikk vi ved å lese boka "Barna fra risvannbyen", og lysbilder. Alle fikk arbeidsbok hvor det skulle klippes og limes inn bilder om misjon.

Mye forskjellig ble produsert til utlodning når vi hadde vårfest og førjulsfest. Vi brukte papp, lim, skjell, klesklyper, nabbibperler, metallbiter og mye mer. Vi fikk tildelt kulturmidler og en gave fra banken som vi kjøpte inn materialer for.

Til festene våre fikk vi låne skolen på Skutvik. Foreldrene stilte opp og hjalp til å bake, stelle i stand og rydde. Det var bevertning og utlodning, og pengene sendte vi til Det Norske Misjonsselskap. Fra regnskapsprotokollen kan vi se at det i alt ble sendt kr. 11.845 fra "Barnas misjonsklubb" i årene 1975-1982. Vi hadde møte annenhver mandag. Frammøtet var veldig bra, om lag 20 hver gang. Barna fra Skutvik tok bussen til og fra.

I tillegg til husets folk var også disse med og hjalp til underveis: Nann Martinussen, Bente Kristiansen, Marianne Ellingsen, Ragnhild Danielsen, Ranveig Lorentsen, Aud Angell.

Andre organisasjoner hadde også barneforeninger: Santalmisjonen med ”Smia” på Oppeid på 70-tallet og bf. ”Den lille hjelper” i Hamlot-Leirvåg-området fra 1950 og utover. Astri Elsbak på Tranøy hadde bf. for Finnemisjonen Det er grunn til å hedre alle som tok på seg å lede en barneforening. Det var viktig arbeid på mange plan.

Barnas misjonsklubb i Røsvik.

I full aktivitet!

Misjonærer fra Hamarøy

Det er ikke tvil om at det har vært mange trofaste og ivrige misjonsvenner i denne bygda opp gjennom årene. De fleste gjorde sin innsats i foreninger og menighet, med arbeid, pengegaver og bønn.

Noen har også meldt seg til tjeneste i en misjonsorganisasjon og reist ut til en misjonsmark:

Christine Olsen, (senere Christensen), 1876 1958, var datter av Hamarøys første lærer, Andreas Chr. Olsen, og vokste opp på gården Skilvold på Uteid. Hun tilhørte "Det norske misjonsforbund". Hennes mann, John Christensen, var fra Rana. I 1906 reiste hun over til Amerika for å studere språk og utdanne seg for misjonærgjerningen. De giftet seg i 1908 og dro samme år til Kina. Men i 1911 brøt revolusjonen ut og de måtte flykte, først til Shanghai, og i 1912 kom de heim etter en strabasiøs reise med den transsibirske jernbanen. Etter det ble de i Norge. Christensen ble knyttet til Misjonsskolen på Lysaker utenfor Oslo.

Borghild Rødtang var fra Rødtangan, født 11.09.1908.

Hun var evangelist og sykepleier i India som utsending for PYM, pinsemenighetens ytremisjon, og sendemenigheten Smyrna i Narvik. Etter over 40 års tjeneste mottok hun Kongens fortjenestemedalje for sin innsats.

I 1982 reiste **Brita Finvik Pettersen** fra Presteid til Kamerun sammen med mannen Isak og to barn. Han arbeidet som lærer på den norske skolen som NMS hadde der. Som sykepleier deltok hun i helsearbeidet der de bodde. De var ute i 3 år sammenhengende.

Ved gudstjenesten i Hamarøy kirke 16. juni 2002 hadde vi en forbønnshandling for **Familien Küspert**, som senere på sommeren reiste til Madagaskar for å jobbe i et landsbyutviklingsprosjekt i Bara for Det norske Misjonsselskap og Norad.

De ble på Madagaskar i 6 år, og fikk sterke bånd til folk og land.

Fra høsten 2009 er de i NMS-tjeneste i Etiopia, med bolig i Addis Abeba. Menighetsbladets lesere oppdateres jevnlig om deres liv i Afrika.

Familien Küspert på Madagaskar

MISJON I HAMARØY I DAG

Menighet og misjon

Samarbeidsråd for Menighet og Misjon i Den norske kirke (SMM) inviterer lokalmenighetene til å inngå avtaler med misjonsselskapene om konkrete prosjekter.

Hamarøy og Sagfjord menigheter inngikk i 1997 en slik avtale med **Den norske Santalmisjon**. Avtalen var gjensidig forbønn og informasjon med **Nyaxalensiraya menighet i Mali i Vest-Afrika**, samt at vi skulle støtte et **lederopplæringsprosjekt i Bafoulabe** økonomisk med i alt 5 kirkeofringer pr år fordelt på begge menighetene. Etter at Santalmisjonen fusjonerte med Indremisjonen til **Normisjon**, ble avtalen videreført og underskrevet i sept. 2001, og har vart fram til 2009.

Den 10.11.2004 inngikk Hamarøy og Sagfjord menigheter avtale med **Det Norske Misjonsselskap** om forbønn og økonomisk støtte til prosjektet **Landsbyutvikling på Madagaskar**. Denne avtalen står fremdeles ved lag.

Hamarøy menighet er familien Küsperts sendemenighet. Det innebærer jevnlig forbønn og støtte til deres arbeid.

På Madagaskar finnes ei kirke

i Mitsinjo i Bara som vi her i Hamarøy har hjulpet til med å bygge. Dette er et fint eksempel på samarbeid mellom menighet og misjon.

I alle år har ofringen i kirka 1. juledag, da det gjerne var ekstra mye folk i kirka, gått til Det norske Misjonsselskap. Inntektene på "minibasaren" ved kirkekaffen på høsttakkefesten går også til misjonsarbeidet. Dette viser at det nære forholdet mellom menighet og misjon har vært der helt siden den første misjonsforening ble stiftet for snart 150 år siden på initiativ av soknepresten.

Foreningsliv

Tidene forandrer seg. Et blomstrende foreningsliv har mer eller mindre dødd ut. Noen **Bøsseforeninger** holdt ut noen år etter at selve foreningen var nedlagt. Av alle de mange misjonsforeninger i Hamarøy er det bare en igjen. Det er Misjonsringen, som ble stiftet i 1975 under navnet "De unges misjon". Medlemmene bor spredt i ytre Hamarøy, og nå er vi bare 5-6 igjen. Det er lenge siden vi produserte lefser, julepynt, dekorasjoner, lester, votter og mye annet til julemesse hver høst. Nå samler vi inn til Sonjas prosjekt "Mor-, barn-, helse i Etiopia". Vi får mail fra Sonja

Küspert til hvert møte. Hun ble medlem i Misjonsringen da hun kom til Hamarøy i 1988, og det er fint å følge med i hennes arbeid ute i verden.

To av foreningsmøtene hvert år holder vi på Trivelsstua på Bygdeheimen. Flere av beboerne der har vært med i misjonsforening tidligere.

Om våren får vi komme og ha et møte hos Randi Lund. Da er vi mange, for hun ber naboer og venner også. Det er trivelig å samles i Nordkil, der så mange misjonsmøter har vært holdt i årenes løp.

Fremdeles er det sosiale ved å samles veldig viktig. Vennskap, nærhet, omsorg og fellesskap betyr mye.

Vi føler at vi står i en stor sammenheng og har ført videre en rik og sterk tradisjon i Hamarøy. Det kan kjennes vemodig at vi sannsynligvis er den siste foreningen i en 150-årig historie. Men vi vil tro at misjonsarbeidet går videre, selv om arbeidsmåtene skifter form som tiden går.

Til slutt kan det passe å ta med ei bønn for misjonen, av Oskar Stein Bjørlykke:

Herre, vi ber for misjonen, den lange marsjen mot Ditt Rike. Det begynte jo nokså spinkelt. Noen mennesker som startet med å gå fra et berg i Galilea, til alle kanter. Siden ble det jo mye annerledes, og vi glemte ofte den møysommelige marsjen i egne skitne sandaler.

Herre, vi ber for misjonen, den lange marsjen mot Ditt Rike.

Målfrid Elsbak

Misjonsringeni 2009. Aud Monsen, Målfrid Elsbak, Aud Willumsen Eva Nilsen og Anna Marie Pedersen

Foreningsmøte på Trivelsstua på Bygdeheimen.

Randi Lund og Klara Andersen. Forening i Nordkil 2006.

Returadresse:
Hamarøy Kirkekontor
8294 Hamarøy

SEND MANGE

Send mange
med lamper som lyser
så mørket må miste
sin makt.

Gi varme til noen som fryser.
Hjelp den som er redd og forsagt.
Sign de søkende, himmelske Far.
La dem slippe å lete alene.
Send venner med omsorg og svar.

Vi ber deg for hele din kirke,
at mange må gå på ditt bud.
Send mennesker ut for å virke
med kall fra den kjærlige Gud.
Lær oss rekke hverandre hånd,
og stå sammen mot alt som vil øde.
Gi liv ved din Hellige Ånd.

Liv Nordhaug

”Spirer i sporene”
Verbum 1996

